

dretallet tør heller ikke ganske afvise Berettigelsen af den Indvending mod Kontrollen, at der ved den skabes en falsk Tryghedsfølelse. Hertil kommer saa ikke mindst de berettigede etiske Indvendinger, der kunne rejses mod Kontrollen.

Paa Grund af den uhyre Samfundsfare, der ligger i Kønssygdommenes Udbredelse, mener Mindretallet imidlertid, at det er et Omraade, hvor der bør lovgives med stor Varsomhed, og man bør derfor, naar man afskaffer en Foranstaltning, hvis sanitære Nytte endnu hævdes af adskillige af de sagkyndige, i ethvert Fald ikke samtidig svække Midlerne til effektiv Bekæmpelse af de omhandlede Sygdomme; men Midlet hertil i første Række er utvivlsomt det at gøre Adgang til Lægehjælp og Helbredelse for de syge saa let som mulig. I den Henseende er der fra Lægestandens Side gennem „Medicinsk Selskab“ og „Københavns Lægeforening“ rejst meget stærke Indvendinger mod Loven, idet der fra Lægernes Side — efter Mindretallets Mening med Rette — hævdes, at Loven i sin nuværende Form vil svække Tillidsforholdet mellem Læge og Patient og skræmme de syge bort fra Lægen. Lægerne ønske ikke nogen Politimyndighed over de syge, og der er ingen Tvivl om, at de syge, der vide, at de ved at give sig ind under Lægebehandling *skulle* anmeldes og have politimæssige Tilhold fra Lægens Side og i det hele underkastes dennes Vilkaarlighed, i overmaade mange Tilfælde netop paa Grund af Sygdommenes Karakter i det længst mulige ville afholde sig fra at søge Lægehjælp.

Mindretallet har haft en Følelse af, at der hos en Del af Udvalgets Flertals Medlemmer herskede den Opfattelse, at disse Sygdomme kun vare en retfærdig Straf for sædelige Udskejelser, og der derfor intet var at sige til, at Patienter med disse Sygdomme behandlede anderledes end alle andre syge. Mindretallet skal kun hertil bemærke, at en ikke ringe Mængde Personer aarlig paadrager sig disse Sygdomme ad ganske uskyldig Vej, f. Eks.

i Ægteskabet eller i deres Erhverv, ved Smitte fra andre eller paa anden uskyldig Vis. Selv om Flertallet i Udvalget derfor nærer den Anskuelse, at Kønssygdomme i Almindelighed ere en retfærdig Straf for Utugt, burde i ethvert Fald de Personer, som ganske uskyldig paadrage sig Sygdommene, ikke drages ind under Forslagets Undtagelsesbestemmelser og ikke behandles anderledes end syge med andre smitsomme Sygdomme.

Mindretallet foreslaar altsaa, at det ny *Straffesystem* udgaar (Ændringsforslag Nr. 1), og at de foreliggende ny Bestemmelser om *Lægens* Stilling udelades (Ændringsforslag Nr. 7, 8 og 9), og søger for øvrigt ved forskellige Ændringer at tilføre Lovforslaget formentlige Forbedringer. Man skal i denne Henseende bemærke:

Efter Lovforslaget er et Polititilhold Indledningen til Anvendelse af Løsgængeristraf paa den, hvem Tilholdet er meddelt. Da Tilholdet skal have saa alvorlige Følger, bør der i alt Fald aabnes en *Mulighed* for en retslig Prøvelse af Tilholdets Berettigelse (Ændringsforslag Nr. 2).

Skal der overhovedet anvendes Polititilhold med den Virkning, at der senere kan anvendes Løsgængeristraf, bør det utvetydigt fastsættes, at den Forpligtelse, som Loven af 3. Marts 1860 paalagde Politimesteren til — med Fattigvæsenets (Kommunens) Bistand — at *anvise den, hvem Tilholdet gives, Arbejde*, skal gælde i dette ny Forhold. Derhos vil det uden Tvivl nu være rigtigt her at aabne en Adgang til Benyttelse af de siden Løsgængerilovens Tilblivelse skabte *Anstalter til Retledning af forvildede Fruentimmer* (Ændringsforslag Nr. 3).

Ved Straffebestemmelse om Krænkelser af Blufærdigheden ved Opfordring til Utugt bør der tages tilbørligt Hensyn til, om den opfordrede ikke *selv har givet Anledning til Opfordringen* (Ændringsforslag Nr. 4).

Straffebestemmelsen om Bordelhold bør ogsaa ramme den, der *spekulerer i Bordel-Ejendomme* (Ændringsforslag Nr. 5).